

Νάσα Παταπίου

Ποιήματα

ΠΡΟΕΚΤΑΣΗ

Τώρα φεύγω
 και δέν έννοῶ
 τὰ νεύματα τῶν φίλων.
 Γυμνή
 μέ τήν ψευδαίσθηση
 ἐνός ἴσκιου στούς ὤμους
 καί τὰ στήθη
 νά ἀναπνέουν ἥρεμα.
 ἴπταμαι διάφανη
 στό κενό αἰωροῦμαι.
 Λιγόλεπτη ζωή
 θά πέσω.
 Ὅμως τὰ αἰμοσφαίρια
 ἀξάνονται
 πληθαίνουν τὰ κύτταρα
 ἐξωθοῦνται
 πρός τό φῶς.
 Ἄρτιμελεῖς οἱ ἀπόγονοί μου.

Ο ΚΥΚΛΟΣ

Ἄνοιγω τό παράθυρο
 τῆς μεγάλης προοπτικῆς.
 Προεκτείνομαι.
 Ψάχνω
 μέ τίς ἄκρες τῶν δακτύλων
 ἢ ἀφή μου ἐλπίζει.
 Τό σῶμα μου
 μιά ἴνα μονάχα
 διαπερνᾷ τοὺς στενοὺς
 χώρους.
 Μακραίνω
 ἀκολουθῶ τήν ἀφετηρία μου.
 Βλέπω τό μυστήριο
 ἐκ τῶν ἔσω.
 Ἐμποδίζω
 τή γέννησή μου.

ΓΡΑΦΗ

Ἄμυδρό φῶς
 ἐλλειπτικό.
 Συνεπάγεται
 σκοτάδι.
 Ἡ γραφή ἀμυδρότερη.
 Στροβιλίζομαι
 στό δωμάτιο
 ἀπεριόριστος ὁ χώρος
 γύρω μου καπνοί.
 Χορεύω στόν κύκλο μου
 ἐκτροχιάζομαι
 κτυπῶ στά τζάμια
 τό αἷμα τρέχει.
 Ἐλλειπτική
 αἰμάτινη
 ἢ γραφή.

